

371. Ludgo kyrka, Rönö hd.

Pl. 216.

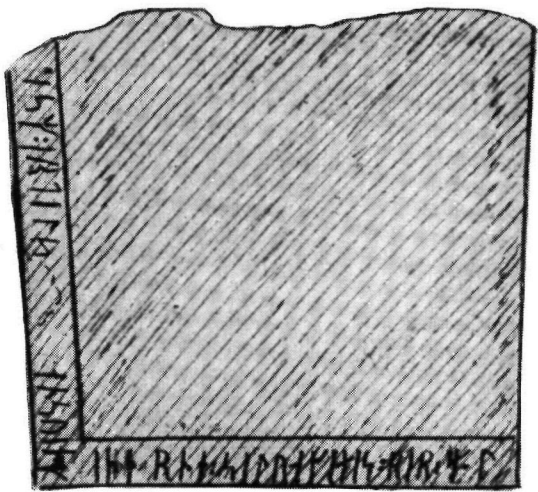
Då fragmentet Sö 370 våren 1935 framtogs ur grunden till Ludgo kyrka, påträffades därinvid ett fragment av en ornerad kalksten. Det förvaras i kyrkan.

Storlek omkring 80×50 cm. Orneringen tyder på att fragmentet har varit del av en gravkistehäll, av samma typ som Sö 356.

372. Runtuna kyrka, Rönö hd.

Avbildning: två inbördes något olika teckningar av C. Th. Söderberg, den ena i Runtuna kyrkoarkiv, den andra i Södermanlands Fornminnesförenings arkiv.

Ett brev från prosten C. Th. Söderberg i Runtuna till lektor H. Aminson i Strängnäs ¹⁰/₅ 1864 (Södermanlands Fornminnesförenings arkiv) innehåller bl. a. följande: »Vid mina recognosceringar i kyrkan häromdagen föllo mina ögon helt oväntadt

Sö 372. Runtuna kyrka.

Efter teckning av C. Th. Söderberg,
i Runtuna kyrkoarkiv.

på nedersta kanten af [en runsten] n:o 2, som stack fram vid ena tröskelen och hittills undgått min uppmärksamhet. Den är dock så oläslig, att jag icke kan garantera afskriftens noggrannhet . . . Den synes i så fall märkelig, som den sannolikt varit en grafsten inuti kyrkan med runinskrift, hvilket jag förmodar höra till sällsyntheterna.» Söderbergs anteckningar om socknens fornminnen (Runtuna kyrkoarkiv, avskrift i ATA) ha om samma sten följande uppgifter: »Vid samma tid [1864] upptäckte jag under planstenarna vid södra flygelns tröskel i kyrkan kanten af en sten med runinskrift. Den framtogs, flyttades i grafchoret och har tydligen utgjort en grafsten. Stympad och utnött som den är eger den knappt några fullt läsliga karakterer i behåll. De synas vara följande, som dock icke gifva någon mening: [varefter följer den här återgivna teckningen]». — I R. Dybecks

reseberättelse 1864 (ATA) säges: »Prosten Söderberg viste mig en liten, nästan fyrkantig runsten som under året funnits i södra kyrkdörren och varit betäckt af en större plansten. Runstenen är nu i godt förvar.» Några år senare omtalar E. Sidenbladh, i beskrivningen till Geologiska kartbladet »Tärna», stenen som under senare tid funnen och åter förkommen. Det sista var emellertid felaktigt. Enligt Karl Schmidt, *Antiqvariska anteckningar om Röne härad* (1870, hs i ATA) funnos vid Runtuna kyrka två runstenar. Den ena var »en stenhäll med runor, hvilka dock dels äro skadade, dels från början så otydlige, att man ej så vidt jag kan se kan få någon mening deraf. Denna sten är ej förkommen, som Sidenbladh anför, utan finnes ännu i behåll.»

Inskriften var tydligen mycket skadad. Dybeck har förgäves försökt att tolka den. »Den för några år sedan i Runtuna kyrka funne söndrige grafstenen med runor sågs å nyo. Det behållna af inskriften är matt och dunkelt. Männe latin? (. . . morti . . . in eterne . . .)» (*Runa*, fol., 2, s. 9). Också Boije har granskat den, med hjälp av två avklappningar. Materialet säges vara kalksten (*Svenska Fornminnesföreningens Tidskrift* 5, s. 160).

Stenen har försvunnit vid en kyrkoreparation omkring 1890. I en inlaga till kyrkorådet ¹/₆ 1891 (Runtuna kyrkoarkiv) skriver Söderberg: »Godt vore ock om den vid kyrkoreparationen ur grafkoret flyttade runstenen kunde återfinnas och tillrätta skaffas.»